

at udstyde et Ord, der efter Forslag af mig blev vedtaget ved 2den Behandling. Jeg kan ikke erkjende, at de Grunde, der ere anførte mod at beholde dette Ord, ere fuldstændig tilstrækkelige til at udstyde det. Den mindre Bestemthed i Ordet „bethdeligere“, den Vælden, der kan være i Fortolkningen af, hvad der er „bethdeligere“ eller „ikke bethdeligere“, kan ikke anføres her uden tillige at anføres mod en Mængde lignende Udtryk rundt omkring i Loven. Der findes næsten i hveranden Paragraph lignende Udtryk, der ere henstillede til Domstolenes Overveielse, og som ere ligesaa ubestemte med Hensyn til deres Fortolkning som dette. Jeg behøver blot at nævne f. Ex. § 234, hvor der tales om det Tilfælde, at „den borttagne Gjenstands Ubethdelighed i Forbindelse med de særegne Omstændigheder“ medfører, at Handlingen har en mærkelig ringere Grad af Strafsærdighed. „Gjenstandens Ubethdelighed“ er det ikke ligesaa ubestemt et Udtryk som det her omhandlede, og er det ikke ogsaa Domstolene, hvem det er oerladt at afgjøre det Nærmere med Hensyn til dets Fortolkning? I § 242, som angaaer Nøveri og Trudfler om Bold, hedder det: „hvis bethdelig Mishandling har fundet Sted, eller Gjerningen isøvrigt har haft en særdeles farlig Charakter“. . kan Straffen stige indtil Tugthuusarbejde i 16 Aar, og under særdeles stærpende Omstændigheder endog til livsvarigt Tugthuusarbejde“. — „Særdeles stærpende Omstændigheder“ „en særdeles farlig Charakter“ er dette ikke ligesaa ubestemte Udtryk som det, her er Tale om? Jeg kan altsaa ikke erkjende, at denne Ubestemthed er nogen Indvending paa dette Sted mod, at Ordet „bethdeligere“ beholdes. Naar det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Klein) har forfikkret mig — han henvendte sin Tale til mig og sagde, at han kunde forfikre det paa det Allerbeflesteste — at det, jeg ved Ordet „bethdeligere“ sigtede til at forebygge blev straffet, ikke vilde blive straffet, saa har jeg al mulig Afgtelse for det ærede Medlems Forfikringer, men vi have daglig Prøver paa, hvor forskjellig en Opfattelse af de forskjelligse Bestemmelser Domstolene kunne komme til, saa at jeg ingenlunde kan tillægge hans Erklæring nogen Vægt, uden

forsaavidt den maa tillige, at, dersom han som Dommer skulde komme til at dømme efter denne Paragraph, vilde han ikke straffe i saadanne Tilfælde; men jeg troer ikke, han kan indstaae for, hvorledes Domstolene i det Hele ville tage denne Sag. Jeg har nylig seet en Domfalde i en Injuriefag, hvor Overretten fuldstændigt havde frifundet Vedkommende, men hvor Høiesteret har idømt dem en efter deres Livsstilling ikke ubethdelig Straf. Den Erfaring kan man daglig gjøre, at der mellem saa agtede og agtværdige Domstole, som baade Overretten og Høiesteret ere, kan gjøre sig en forskjellig Opfattelse gjældende i een og den samme Sag. Det ærede Medlems Forfikring kan altsaa ikke være beroligende for mig, og den vil heller ikke være det af den Grund, at den ærede Justitsminister har sagt det Modsatte. Han sagde, at, dersom der ikke stod Ordet „bethdeligere“, vilde det, jeg havde paa-peget, ligesom komme til at gaae ind under § 234; men § 234 bestemmer jo, at Alt, hvad der gaaer ind under den, skal medføre Straf. Det, jeg siger, er, at der kan være saa ubethdelige Tilfælde, hvor f. Ex. En tager en Kvist eller et Blad af et Træ, at de ikke bør belægges med nogensomhelst Straf. Naar man ikke lader dette Ord staae, saa vil, naar En i Forbigaaende tager den mindste Kvist eller et enkelt Blad af et Træ, Træets Eier kunne faae ham tiltalt og straffet efter § 234, og alene det, at § 234 erklærer, at Borttagelsen af enhver somhelst Deel af et Træ skal betragtes som Thyveri, alene en saadan Erklæring vilde, om Vedkommende end ikke blev straffet, være høist uheldig. Det vil være altfor ærekrænkende for den, der i god Tro kommer til at borttage endeel af Træet, at skulle attrape-res som Thyv, thi at han skal anses som Thyv, det siger Straffeloven. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes ærede Medlemmer, der ere vante til at omgaaes med den Slags Sager, ikke kunne indsee, at dette for alle dem, der læse denne Straffelov og ikke ere Jurister, altid maa staae som en fuldstændig Urimelighed. Jeg haaber, at den høitærede Justitsministers Erklæring idag vil have overbevist det ærede Thing om, at det ikke er rigtigt at lade Ordet „bethdeligere“ gaae ud af § 233, thi han erklærede